

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 lipca 2018 r. w sprawie T-447/14: NKT Verwaltungs and NKT/Komisja, wniesione w dniu 24 września 2018 r. przez NKT Verwaltungs GmbH, dawniej nkt cables GmbH, NKT A/S, dawniej NKT Holding A/S

(Sprawa C-607/18 P)

(2018/C 427/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: NKT Verwaltungs GmbH, dawniej nkt cables GmbH, NKT A/S, dawniej NKT Holding A/S (przedstawiciele: B. Creve, advocaat, M. Kofmann, advokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości lub w części;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ⁽¹⁾ w całości lub w części;
- ewentualnie, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z wydanym przez Trybunał wyrokiem;
- zarządzenie przeprowadzenia środka organizacji postępowania; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd błędnie określił terytorialny zakres naruszenia.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo ustalając zakres jednolitego i ciągłego naruszenia oraz zakres udziału NKT w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz zakres jej tym temacie świadomości.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo orzekając, że prawo strony wnoszącej odwołanie do obrony nie zostało naruszone.

Zarzut czwarty: Sąd naruszył prawo, oddalając żądanie strony wnoszącej odwołanie uchylenia lub obniżenia kwoty grzywny.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2014) 2139 final z dnia 2 kwietnia 2014 r. dotycząca postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-619/18)

(2018/C 427/39)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Banks, H. Krämer, S. Kaleda, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że obniżając wiek przejścia w stan spoczynku sędziów Sądu Najwyższego i stosując go do sędziów powołanych do Sądu Najwyższego przed dniem 3 kwietnia 2018 r., a także przyznając Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej dyskrecjonalne prawo do przedłużenia czynnej służby sędziów Sądu Najwyższego, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, Komisja utrzymuje, że przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, obniżające wiek przejścia w stan spoczynku urzędujących sędziów, powołanych do Sądu Najwyższego przed dniem wejścia w życie tej ustawy (dniem 3 kwietnia 2018 r.), naruszają zasadę nieusuwalności sędziów.

Po drugie, Komisja utrzymuje, że przepisy ustawy o Sądzie Najwyższym, przyznające Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej dyskrecjonalne prawo do przedłużenia czynnej służby sędziów Sądu Najwyższego, naruszają zasadę niezawisłości sędziowskiej.

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2018 r. – Węgry / Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-620/18)

(2018/C 427/40)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, M.M. Tátrai i G. Tornyai, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 z dnia 28 czerwca 2018 r. zmieniającej dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾; ewentualnie:
- stwierdzenie nieważności przepisów art. 1 pkt 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 wprowadzających lit. c) i akapit trzeci do art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71/WE w nowym brzmieniu,
- stwierdzenie nieważności przepisów art. 1 pkt 2 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957 wprowadzających ust. 1a do art. 3 dyrektywy 96/71/WE,
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 2 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957,
- stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/957; oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.